یحیی گل‌محمدی

ناراحتی از درویش؟

گفته می‌شود استقبالی که باشگاه پرسپولیس از باشگاه النصر داشته و هدایایی که باشگاه به ستاره‌های این تیم داده موجب ناراحتی و گلایه گل‌محمدی شده است. گفته شده یحیی انتظار داشته مدیر باشگاه همین حمایت‌ها را از تیم خودش داشت و باعث دلگرمی بازیکنان می‌شد. البته شب قبل از بازی درویش و اعضای هیأت مدیره در اردوی پرسپولیس حاضر شدند اما مخالفان درویش منتظرند تا از چنین اتفاقاتی برای کوبیدن او استفاده کنند.

ایرانسل

سیمکارت بدون فیلتر تکذیب شد

این اپراتور در بیانیه‌ای سه بندی اعلام کرد مطابق معمول یکسری سیمکارت به باشگاه پرسپولیس داده که از نظر دسترسی به شبکه و اینترنت، تابع مقررات جاری کشور است یعنی بدون فیلتر نیست. در این بیانیه آمده اگر پرسپولیس سیمکارت بدون فیلتر می‌خواست لازم بود تا این باشگاه مجوزهای لازم را از نهادهای مربوطه بگیرد و برقراری این دسترسی نیز، توسط مراجع فوق امکان‌پذیر است.

اندرسون تالیسکا

چه خوب که خط خورد

سرمربی پرتغالی النصر یک روز قبل از بازی اعلام کرد مشخص نیست از کدام بازیکنان خارجی‌اش سود می‌برد اما گمانه‌زنی‌ها در مورد خط خورده‌های خارجی این تیم درست از آب درآمد و تلس، فوفانا و تالیسکا خط خوردند. فوفانا که مصدوم بود اما تلس و تالیسکا دو بازیکن شاخص النصر بودند که خط خوردند. تالیسکا ستاره بازی اخیر النصر مقابل الرائد بود و خط خوردن این بازیکن از لیست بازی دیشب عجیب به نظر می‌رسید.

رضا وطنخواه: پروین با کتانی ته‌صاف در زمین‌های خاکی عربستان بازی کرد

زمان ما هیچ‌کس برای دیدن ستاره‌ها به هتل نرفت

حدود ۵۰ سال قبل پرسپولیس با اعلام اینکه یک باشگاه حرفه‌ای است از مسابقات داخلی کنار کشید و هر از چندگاهی با تیم‌های باشگاهی شاخص دنیا که ستاره‌های بزرگی داشتند بازی دوستانه انجام داد. بازی‌هایی که در تاریخ این باشگاه به عنوان اتفاقاتی ویژه و تک باقی مانده است. یکی از نامداران تاریخ پرسپولیس که در این بازی‌ها به میدان رفته رضا وطنخواه مدافع چپی است که از بزرگان باشگاه و شاهین و پرسپولیس به حساب می‌آید. به بهانه تقابل با رونالدو و حضور یک فوق‌ستاره در ایران با وطنخواه گپ زدیم که می‌خوانید:

مسعود قراگزلو
خبرنگار

آقا رضا تصاویر مربوط به حضور رونالدو را در تهران دیدید؟

نه ندیدم چطور مگر؟

استقبال عجیبی از او رخ داد که برخی این اتفاق را نقد کردند و برخی هم گفتند طبیعی است چون در هر جای دنیا اتفاق می‌افتد.

خب رونالدو کم بازیکنی نیست. بنزما هم همین طور. ان‌شاءالله که در عربستان هم از پرسپولیس خوب استقبال شود. حرف من این است که چرا تیم‌های ما نمی‌توانند بازیکنی مثل رونالدو جذب کنند؟

رونالدو قراردادی ۲۰۰ میلیون دلاری بسته اما پرپسولیس نمی‌تواند ۵۰۰ هزار دلار بیشتر به بازیکن خارجی‌اش بدهد.

خب این خیلی بد است. من نمی‌خواهم حرف‌های سیاسی بزنم و اصلاً وارد سیاست نمی‌شوم اما ما چه چیزی از عربستانی‌ها کم داریم. یعنی زورمان از آنها کمتر است یا فوتبال‌مان پایین‌تر؟ مسی و رونالدو بازیکنان بنام تاریخ فوتبال هستند و هر جایی هم بروند به خاطر تبلیغات کلی درآمدزایی می‌کنند. الان حضور رونالدو در عربستان هم برای آنها درآمد کلانی خواهد داشت اما ما چرا نمی‌توانیم از این بزرگان در فوتبال‌مان داشته باشیم تا هم از نظر فنی هم درآمدی از حضورشان سود ببریم؟

اما فوتبال عربستان با هزینه‌های سرسام‌آوری که در خصوص جذب ستاره‌ها داشته خودش را از بقیه آسیا جدا کرده است.

بله آنها پول هنگفتی برای این قضیه کنار گذاشته‌اند اما بگذارید یک موضوع جالب برایتان بگویم. ما در یک دوره‌ای که فکر می‌کنم حدود ۵۰-۴۰ سال قبل بود برای بازی‌های تدارکاتی به کشورهایی مثل عربستان، لبنان، عراق و کویت رفتیم اما جالب اینجاست که همه زمین‌ها خاکی بود. وقتی رفتیم عربستان از ماشین که پیاده شدیم دیدیم چمنی وجود ندارد در حالی که همه کفش شش‌استوک برده بودیم. شاید باورتان نشود اما همه زمین‌های‌شان خاکی بود و علی پروین با کتانی ته‌صاف بازی کرد. در کویت هم همینطور. شاید فقط یک مقدار در قطر چمن وجود داشت البته نه چمن فوق‌العاده، چمن هپلی و نازی آبادی بود. البته ما همه آن بازی‌ها را هم بردیم اما می‌خواهم بگویم ببینید آن زمان شرایط آن کشورها چطور بود که ما مسخره‌شان می‌کردیم اما حالا رونالدو را می‌آورند تهران که همه برای دیدنش صف می‌کشند.

از تقابل‌تان با ستاره‌های بزرگ دنیا مثل اوزه بیو بگویید.

اوزه بیو با بنفیکا آمد و ما چهار تا از آنها خوردیم. خیلی از بزرگان آمدند. توستائو برزیلی آمد. یک بازیکن هم آلمان داشت که کاپیتان‌شان بود (اووه زیلر).

آیا آن زمان هم برای استقبال از این ستاره‌ها کسی به فرودگاه و هتل می‌رفت؟

نه اصلاً این حرف‌ها نبود. خیلی‌ها مثل اووه زیلر آمدند و رفتند اما آن زمان شرایط فرق می‌کرد. تیم کروزیرو آمد. پله با سانتوس آمد اما کسی نرفت فرودگاه.

یعنی این اتفاق عادی شده بود؟

بله، ما به تیم‌های بزرگ و ستاره‌های‌شان احترام می‌گذاشتیم اما برای تماشاچی‌ها دیگر عادی شده بود. من یکی از آن ۵ بازیکن پرسپولیس بودم که بعداً آقای عبده گفتند باشگاه ما باید حرفه‌ای باشد. معمولاً هر ماه یا هر دو ماه یک بار با تیم‌های بزرگ بازی می‌کردیم. با آرسنال، چلسی، منچستریونایتد، کروزیرو و... بازی کردیم و تقابل با ستاره‌های بزرگ دنیا برایمان عادی شده بود.

حرف پایانی؟

خواهش می‌کنم بنویسید چرا باید بازی پرسپولیس مقابل النصر حتماً در ورزشگاه آزادی برگزار شود؟ چه اتفاقی می‌افتاد اگر ورزشگاه شهر دیگری مثل تبریز، اصفهان یا اهواز را معرفی می‌کردند؟ همه این شهرها متعلق به ایران است و در این ورزشگاه آزادی چه لزومی داشت که بازی حتماً در آنجا برگزار شود؟

اصغر شرفی: با بهترین‌ها بازی می‌کردیم نه تیم‌هایی همسطح آنگولا

با گل اوزه بیو ورزشگاه به صدا درآمد

فقط رونالدو نبود که به عنوان بزرگترین بازیکن تاریخ فوتبال دنیا به ایران آمد. کافی است کتاب فوتبال کشورمان را ورق بزنید تا نام‌های بسیار بزرگی را ببینید. فوق‌ستاره‌های تکرارنشدنی همچون، پله، اوزه بیو، گارینشا، توستاتو، بکن باوئر، گوردون بنکس، رباح ماجر، عابدی پله، مالدینی، ادگار داویدز، اولیورکان، ریوالدو، ژاوی، تیم ملی آلمان با تمام ستاره‌هایش، پیشکسوتان میلان، تیم‌های فوتبال بایرن‌مونیخ، چلسی، بنفیکا و...
اما هیچ‌کدام‌شان مثل زمان ورود رونالدو با النصر حواشی زیادی به همراه نداشت. اصغر شرفی مربی تیم ملی کشورمان در جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین بر این باور است که باید رفتاری حرفه‌ای نسبت به این اتفاق داشتیم و استقبال‌مان هم باید بر همین اساس کاملاً حرفه‌ای و البته با برنامه انجام می‌شد.

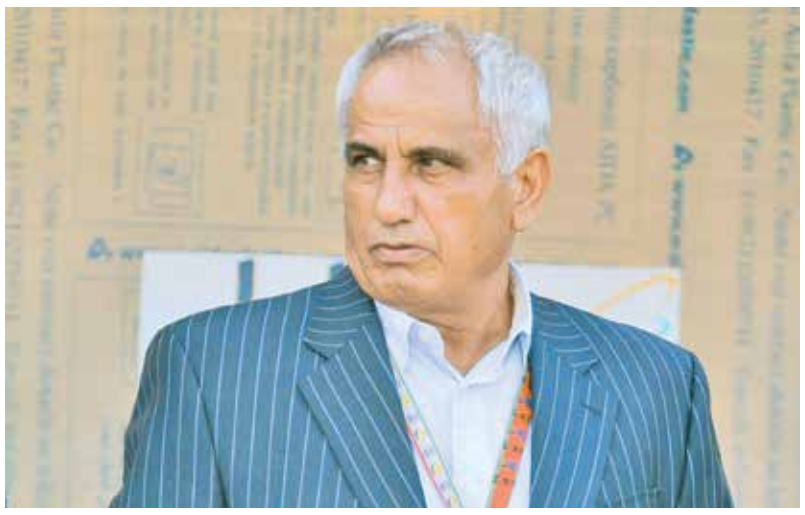

جعفر برزگر
خبرنگار

زمان شما هم بازیکنان مطرحی به کشورمان آمدند، مثل پله، بکن باوئر و...

بله، ما اینقدر به لحاظ فنی تیم خوبی داشتیم که بازی‌های تدارکاتی‌مان فقط با تیم‌های مطرح دنیا بود. هیچ ترسی هم از تنه به تنه شدن با آنها نداشتیم اما الان شما دیدید چقدر به خاطر آمدن رونالدو شلوغ کردند و یکسری‌ها هم از رویارویی با آنها ترسیده بودند.

شما نمی‌ترسیدید؟

ما اتفاقاً خوشحال می‌شدیم و کیف می‌کردیم چون همانطور که گفتم با تیم‌های بزرگ دنیا بازی می‌کردیم نه با تیم‌هایی مثل آنگولا که دلیلش هم حضور آدم‌های کوچک در فوتبال است. ما با ولز بازی می‌کردیم و به جشنواره رئال‌مادرید می‌رفتیم. باورکنید خیلی هم قشنگ بازی می‌کردیم.

به هر حال رونالدو هم بازیکن بسیار بزرگی است و هواداران زیادی در سراسر دنیا دارد.

من منکر این قضیه نیستم اما مگر با تیم ملی پرتغال بازی نکردیم؟ چه اتفاقی افتاد، مساوی شدیم و آنها بازیکنان بزرگ دیگری هم غیر از رونالدو داشتند. مگر دروازه‌بان ما پنالتی رونالدو را نگرفت چه اتفاقی افتاد، زلزله آمد؟ نه. فوتبالیست‌های زیادی از سراسر دنیا به ایران آمدند. پله آمد، اوزه بیو و بکن باوئر و خیلی‌های دیگر آمدند. ما به بایرن ۶ تا زدیم که گرد مولر را هم داشت.

اما زمانی که پله آمد با تیم منتخب تهران بازی کرد.

برای اینکه ما با تیم ملی برای حضور در یک تورنمنت به برزیل رفته بودیم.

حسرت نخوردید که چرا در آن بازی نبودید؟

ببینید همه فوتبالیست‌ها دوست دارند که مقابل یا کنار بهترین‌های دنیا بازی کنند. من هم دوست داشتم اما واقعاً حسرت نخوردم چون در تورنمنت مهمی شرکت کرده بودیم و دیدن ورزشگاه‌های بزرگ برزیل تجربه خیلی خوبی برای‌مان بود. ما بنفیکا را خودمان دعوت کردیم و به تهران آمدند.

همان تیمی که اوزه بیو فوق‌ستاره فوتبال دنیا را در اختیار داشت؟

بله.

خاطره‌ای از آن بازی دارید؟

یک خاطره‌ای که هیچ‌وقت از یادم نمی‌رود گلی بود که اوزه بیو به ما زد. یک شوت خیلی محکم که تا قبل از رسیدن به دروازه ما دو سه بار تغییر مسیر داد و وارد دروازه شد. خدا رحمتش کند کیوان نیک‌نفس دروازه‌بان ما بود که بعد از بازی به حسن آقا حبیبی گفت حسن آقا گل را دیدی؟! حسن آقا گفت: «تو گلر بودی یا فیلمبردار، چرا هیچ واکنشی نشان ندادی.»

حالا چرا این حرف را به حسن آقا زد؟

اتفاقاً ما هم همین سؤال را پرسیدیم، بنده خدا گفت از ترس اینکه حسن آقا چیزی به من نگوید این حرف را زدم اما باور نمی‌کنید که با شوت اوزه بیو ورزشگاه صدا کرد. ما هم از بازی لذت بردیم و کیف کردیم.

با بایرن‌مونیخ هم بازی کردید؟

آن بازی هم خیلی خوب بود. اول مهدی مناجاتی از پشت ۱۸ قدم توپ را فرستاد زیر طاق دروازه و آنها که باورشان نمی‌شد گل خوردند دروازه ما را باز کردند. یادم هست گرد مولر و بکن باوئر هم بودند.

شما این فاصله فنی‌تان را با ستاره‌های دنیا چطور پر می‌کردید؟

یکسری بازیکن مثل پله، اوزه بیو، گارینشا، توستاتو و بکن باوئر ستاره هستند که نظیرشان کم پیدا می‌شود و سبک بازی‌شان با بقیه خیلی فرق می‌کند. ما هم با دوندگی زیاد کمبودهای تاکتیکی و تکنیکی‌مان را جبران می‌کردیم.

الان با سرمایه‌گذاری تیم‌های عربستانی شانس رویارویی با این ستاره‌ها به وجود آمده است.

من فکر می‌کنم بزرگترین خاطره ورزشی‌شان می‌شود، منتهی مدیریت ما کوچک است و مدیران وحشت کردند. اگر اینها بخواهند چنین بازیکنانی را ببینند باید میلیاردها دلار پول بدهند اما اکنون مفت و مجانی می‌بینند. الان بازی کردن مقابل نیمار، کریستانو رونالدو و کریم بنزما بزرگترین خاطره ورزشی بازیکنان می‌شود و خوش‌شانس هستند که در دوران خود با این بازیکنان بازی می‌کنند.

یادداشت

محمد قراگزلو
خبرنگار

ذوق‌زدگی بد یا خوب؟

استقبال عجیب از رونالدو موجی از قضاوت‌های متفاوت را در شبکه‌های اجتماعی موجب شده. برخی معتقدند بازتاب جهانی این اتفاق برای‌مان بد شد و برخی می‌گویند این اتفاق در هر جای دنیا ممکن است رخ بدهد و کاملاً طبیعی است.
نقدها را که می‌خوانی به نظر می‌رسد هر دو طرف درست می‌گویند یا حداقل بخش عمده‌ای از نقدها و نظرات‌شان درباره این اتفاق با منطق همخوانی دارد اما اول اینکه آنچه روز دوشنبه در فرودگاه و هتل اتفاق افتاد را باید مسأله‌ای فرافوتبالی دید و بیشتر باید از منظر روانشناختی جامعه جوان و عاشق فوتبال و جامعه‌شناسانه نگاه کرد.
واقعیت اینکه استقبال گسترده از فوق‌ستاره‌ای که برای اولین بار به ایران آمده اصلاً عجیب نیست. تقریباً همه طرفداران فوتبال شیفته سوپراستارها هستند و با قاطعیت می‌توان گفت مسی، رونالدو و مارادونای فقید پرطرفدارترین بازیکنان تاریخ فوتبال در ایران و شاید کل دنیا باشند. طبیعتاً برای هر فردی که شیفته یکی از این افراد بوده یا هست تماشای آن فوق‌ستاره از فاصله چند متری یک هیجان بزرگ ایجاد خواهد کرد و ممکن است ناخودآگاه آن فرد را به سوی هتل، فرودگاه یا هر جایی که قرار است فوق ستاره مورد نظر در آن حاضر باشد، بکشاند. در واقع هیچ‌کدام از این شیفتگان قادر به کنترل احساسات‌شان در چنین مواقعی نیستند و شاید باید منتظر هر اتفاق غیرقابل پیش‌بینی از آنها بود. مثلاً اینکه با سرعت دنبال اتوبوس تیم آن فوق ستاره بدوند یا تا آساسور هتل او را تعقیب کنند که فقط یک عکس اورجینال با تلفن همراه خودشان از او بیندازند، فارغ از اینکه آن عکس اصلاً کادر درست و کیفیتی داشته باشد که قابل ذخیره در بخش گالری تلفن‌شان باشد و بعد از سال‌ها به آن فرد یادآوری کند که چه روزی بود؛ یک روز من هم تا چند متری رونالدو رفته و او را از نزدیک دیده بودم!
با در نظر گرفتن این میزان از شور و شوق نزد شیفتگان ابرستاره‌های فوتبال هر آنچه از سوی مردم و نه مسئولان در روز دوشنبه اتفاق افتاد طبیعی است و نمی‌توان ایرادی به آن چند هزار جوان و نوجوان گرفت اما حتماً می‌شد این حجم از ذوق‌زدگی را از آن حالت بی‌نظم و بعضاً خجالت‌آور تبدیل به مراسمی باشکوه و به یادماندنی کرد کما اینکه شاید در این شرایط امکان دیدار تعداد بیشتری از هواداران با رونالدو فراهم می‌شد و البته کیفیت آن عکس‌های خاطره انگیز تا حد زیادی بالاتر می‌رفت! شاید می‌شد با برنامه‌ریزی بهتر و اصولی‌تر برای چنین رویداد مهمی این تعداد نوجوان و جوان علاقه‌مند به رونالدو را در همان هتل و فرودگاه سازماندهی کرد. شاید بهتر بود مثلاً استقبال از تیم رقیب و ستاره‌اش به مسئولان شهری و فوتبالی سپرده می‌شد و باشگاه پرسپولیس به عنوان رقیب النصر خودش را کنار می‌کشید و فقط وظایفی که در پروتکل ای‌اف‌سی به عنوان میزبان برایش در نظر گرفته شده را کامل و درست انجام می‌داد.
باور کنید اگر این برنامه‌ریزی صورت می‌گرفت از تپه‌نوردی و دویدن دنبال اتوبوس خبری نمی‌شد که عکس‌هایش به عنوان بی‌آبرویی دست به دست بچرخد و برعکس بیشتر آن بخش میهمان‌نوازی و فوتبالدوستی ایرانی‌ها بولد می‌شد و به عنوان وجوه مثبت این جامعه بازتاب می‌یافت.